νειότης, ἡ εὐτυχία τῆς ἀγάπης κι' οἱ παλμοὶ ἀπ' τὴν καρδιά της.

Τοῦ κάκου παρακάλεσε. Φοβέρισε πολύ. Κι' ἔκλαψε περισσότερο. Τὴν πλήγωναν ἡ καθημερινὲς σκηνές, τὰ αἰώνια παρακάλια της στὸν ἄπιστο σύζυγό της καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἔσκαβε τὸ μαράζι τῆς προδομένης της ἀγάπης.

Ἀπελπίστηκε μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, κι' ὁρκίστηκε σκληρὴ ἐκδίκησι.

Ἄρχισε τὴν ὑποκριοία καὶ ξαναφάνηκε στὸν κόσμο, ἔπειτα ἀπ' τὸ ἀποτράβηγμά της, τὶς πρῶτες μέρες τῆς θλιβερῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ συζύγου της.

Ὅλοι τὴν ἀντίκρισαν πάλι, μὲ ἔκπληξι στὴν ἀρχή, μὲ κάποια δυσπιστία ἔπειτα, νὰ κάνη τὴν ἀδιάφορη καὶ νὰ μιλάη ξέννοιαστα σὲ ὅλους.

Μόνο τὰ λαμπερά της μάτια ἔδειχναν τὴ λύσσα καὶ τὸν πυρετό, ποὺ σιγόβραζε στὴν ψυχή της!

Μιὰ μέρα δροσολουσμένη —ἀρχὲς τοῦ Μάη πειά— ἀρκετὰ λουσᾶτα αὐτοκίνητα ξεκίνησαν ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ Ἄρθουρ γιὰ μακρυνὴ διήμερη ἐκδρομή. Διάφοροι καλεσμένοι γέμιζαν ὅλα τ' ἄλλα, μὰ τὰ τρία πρόσωπα, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν, βρισκόντουσαν σὲ ἕνα ἀπ' αὐτά.

Στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ ἡ Ἔβελιν. Πλάϊ της ἡ λαίδη Λονγκεσάϊρ. Καὶ μέσα στ' αὐτοκίνητο ὁ Ἄρθουρ.

Σὰν αἴνιγμα ψυχρὴ ἡ πρώτη. Ναρκωμένη ἀπ' τὴν Ἁμαρτία κι' ἀνύποπτοι οἱ ἄλλοι δύό.

Ξεκίνησαν τελευταῖοι — ἐπίτηδες; τυχαίως; — κι' ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μακρυὰ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες σκαρφάλωναν ἐπίπονα μιὰ θεόστενη κορδέλλα ἀπότομου καὶ ὄρθιου βουνοῦ, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σὲ βάθος ποὺ προξενοῦσε ζάλη, ἔσπαζε μὲ θόρυβο καὶ βουητὸ ἡ θάλασσα τὰ φουσκωμένα κύματά της.

Καὶ.... Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ ἀταίσια στιγμή, ἄστραψαν ἀκόμα πιὸ ἀταίσια τῆς Ἔβελιν τὰ μάτια. Ἕνα σιρτὸ καὶ βρυκολακιασμένο γέλιο, τὸ γέλιο της, σπάραξε βουβὰ τὶς τρομαγμένες ψυχὲς τῶν δυὸ ἐνόχων. Μιὰ στραβοτιμονιὰ ἐπίτηδες! Δυὸ—τρία δευτερόλεπτα φρίκης, βουβῆς κι' ἀνείπωτης! Κι' ὕστερα τὸ τρομερὸ βάραθρο...

Πρὶν ἀνατριχιάσουν κὰν ἀπ' τὸ φάσμα τοῦ Θανάτου, ἔγιναν κι' οἱ τρεῖς τους, στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ, μιὰ μάζα φρικαλέα, ποὺβγαζε ἀχνοὺς ἀπ' τὸ ζεστό της, τὸ χυμένο αἷμα!...

Ἡ Ἔβελιν εἶχε ἐκδικηθεῖ....

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο «ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ»

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἀπὸ μικρὸς εἶχε ἐξαιρετικὴ κλίσι πρὸς τὴν πολεμικὴ τέχνη, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτό του:

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἦταν ἀκόμα μαθητής, δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ στὰ διαλείμματα, παρὰ νὰ παρατάσση στὸ χῶμα στρατεύματα ἀπὸ.... πετρίτσες καὶ νὰ τοὺς κάνη .... γυμνάσια.

Μιὰ μέρα, ὁ ἐπίδοξος αὐτοκράτωρ εἶχε παραταγμένο τὸ στράτευμά του σὲ κανονικότατες τετράδες, ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ πάνω, κορδωμένος μὲ μιὰ βέργα στὸ χέρι γιὰ ξίφος, ἐφώναζε πρὸς μιὰ μεγαλείτερη πέτρα, ποὺ ὑπετίθετο, ὅτι παρίσταινε τὸ διοικητὴ τοῦ στρατεύματος:

— Συνταγματάρχα! ἓν βῆμα ἐμπρός!

Ὁ.... συνταγματάρχης ὅμως δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν μικρὸ Ναπολέοντα νὰ ἐπαναλάβη ἐντονώτερα τὴ διαταγή.

Τότε ἕνας μαθητάκος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, ἄρχισε νὰ γελᾶ καὶ νὰ κοροϊδεύη τὸ Ναπολέοντα, λέγοντάς τον τρελλό.

Φύσει ὀξύθυμος ὁ μικρὸς Βοναπάρτης, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἅρπαξε τότε τὸν... πέτρινο συνταγματάρχη καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ συμμαθητοῦ του.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε κι' ὁ μικρὸς Βοναπάρτης δὲν ἔγινε μόνο μεγάλος, ἀλλὰ «Μέγας» Ναπολέων. Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ παρουσιάστηκε ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξιστόρησε τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο περιστατικό, δείχνοντάς του συγχρόνως καὶ τὸ σημάδι τῆς πληγῆς ποὺ εἶχε στὸ μέτωπο ἀπὸ τὸν... πέτρινο συνταγματάρχη.

Συγκινημένος ὁ Μέγας Ναπολέων ἀπ' τὴν ἀνάμνησι τοῦ μακρινοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, κράτησε ἀρκετὲς ὧρες κοντά του τὸν παλιό του συμμαθητή, τὸν ὁποῖο διώρισε κατόπιν σὲ μιὰ ὄχι εὐκαταφρόνητη θέσι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

(Ὁ Ζωγράφος καὶ ὁ.... Διπλωμάτης)

Ὅπως θὰ ξέρετε βέβαια, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους καλλιτέχνας τῆς Ἀναγεννήσεως ὑπῆρξε κι' ὁ Φλαμανδὸς ζωγράφος Παῦλος Ροῦμπενς, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1577 στὴ Βετσφαλία, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ πατέρας του ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα τοῦ Ροῦμπενς, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε 10 χρόνων, ἐγύρισε στὴν πατρίδα της, στὸ Ἀννόβερο.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐξακολούθησε ἐκεῖ τὶς σπουδές του, κι' ὅταν ἔγινε δεκαπέντε χρόνων, γιὰ νὰ ἐξοικονομῆ τὰ ἔξοδά του, φρόντισε ἡ μητέρα του καὶ τὸν προσέλαβαν ὡς ἀκόλουθο στὴν οἰκογένεια ἑνὸς εὐγενοῦς ἄρχοντος. Κατὰ τὶς νυχτερινὲς ὧρες, ὁ νεαρὸς Ροῦμπενς κλεινόταν στὸ δωμάτιό του καὶ ζωγράφιζε. Εἶχε προμηθευθεῖ ἕνα μεγάλο μαυροπίνακα, τὸν εἶχε κρεμάσει στὸν τοῖχο τῆς κάμαράς του καὶ σχεδίαζε πάνω σ' αὐτὸν μὲ τὴ φαντασία του διάφορα πορτραῖτα.

Ἕνα βράδυ τοῦρθε στὸ μυαλὸ νὰ φτιάση καὶ τὸ πορτραῖτο τοῦ κυρίου του. Τόσο δὲ καταπληκτικὴ ἦταν ἡ ἐπιτυχία του, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε καὶ παρακάλεσε τὸν κύριό του νὰ τὸν ἀκολουθήση ὥς τὸ δωμάτιό του, ὅπου θὰ τοῦκανε μιὰ ἀνέλπιστη ἔκπληξι. Ὁ κύριός του δέχτηκε πρόθυμα κι' ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὴν προσωπογραφία του, ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Ἐξετάζοντας ὅμως προσεχτικώτερα τὸ πορτραῖτο του, ἀνακάλυψε μιὰ γκάφα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη. Γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε, χτυπῶντας τον φιλικὰ στὸν ὦμο:

— Δὲν μοῦ λές, φιλαράκο μου, πότε μὲ εἶδες νὰ φορῶ τὸ σπαθί μου δεξιά;

Ὁ μικρὸς Ροῦμπενς, ποὺ δὲν εἶχε προσέξει τὴ λεπτομέρεια αὐτή, ἔμεινε ἀποσβολωμένος. Ὡστόσο, τὸ πορτραῖτο του ἐκεῖνο ἀποκάλυψε στὸν κύριό του τὴ μεγάλη του κλίσι στὴ ζωγραφική κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες προσέλαβε σπίτι του ἕναν εἰδικὸ δάσκαλο γιὰ τὴ συστηματικὴ καλλιτεχνικὴ ἐκπαίδευσι τοῦ νεαροῦ Ροῦμπενς.

* * *

Σὲ ἡλικία εἰκοσιτριῶν χρόνων, ὁ Ροῦμπενς βρισκόταν στὴ Βενετία, κοντὰ στὸν φημισμένο Ἰταλὸ ζωγράφο Βερονέζε.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ δοῦξ τῆς Μάντουας εἶχε προσκαλέσει στὴν Αὐλή του τὸν Βερονέζε γιὰ νὰ φτιάση διάφορες τοιχογραφίες. Ὁ Βερονέζε ὑπάκουσε στὴν πρόσκλησι τοῦ δουκὸς καὶ πῆγε στὸ μέγαρό του, παίρνοντας μαζὺ καὶ τὸν Ροῦμπενς.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσι δὲ τῶν ἔργων ποὺ τοὺς ἀνέθεσε ὁ δούξ, ὁ Βερονέζε ἐσχεδίαζε μονάχα τὶς διάφορες ζωγραφικὲς συνθέσεις καὶ τὶς ἐζωγράφιζε κατόπιν ὁ Ροῦμπενς μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτυχία.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως, ὁ Βερονέζε ἀδιαθέτησε σοβαρὰ καὶ ἤθελε νὰ γυρίση σπίτι του. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ θάρρος νὰ εἰπῆ στὸν δοῦκα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Βλέποντάς τον σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία, ὁ Ροῦμπενς τοῦ εἶπε:

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, διδάσκαλε. Ὁ μαθητής σου θὰ σ' ἀντικαταστήση καὶ θὰ φανῆ ἀντάξιός σου.

Ἔτσι ὁ Βερονέζε ἔφυγε γιὰ λίγες μέρες, ἀφίνοντας τὸν Ροῦμπενς ἀντικαταστάτη του. Ὅταν ξαναγύρισε δὲ στὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς καὶ εἶδε τὰ ἔργα ποὺχε ζωγραφίσει ὁ Ροῦμπενς, ἐνθουσιάστηκε τόσο, ὥστε τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε βαθειὰ συγκινημένος.

Βλέποντας κατόπιν ὁ Βερονέζε πὼς ὁ Ροῦμπενς δὲν εἶχε ὑπογράψει τὰ ἔργα ποὺ εἶχε κάμει, πῆρε τὴν παλέττα καὶ τὸ πινέλο καὶ χάραξε σ' ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀριστουργήματα τὸ ὄνομά του, ὑιοθετῶντας ἔτσι ἐπίσημα τὸ καλλιτεχνικὸ τάλαντο τοῦ ἀνταξίου μαθητοῦ του.

* * *

Ὁ Ροῦμπενς ὑπῆρξε καὶ διάσημος διπλωμάτης.

Σὲ ἡλικία τριανταπέντε χρόνων, παντρεμένος πειὰ μὲ τὴν ὡραία Ἰσαβέλλα Μπράντ, βρισκόταν στὴν πατρίδα του, τὸ Ἀννόβερο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν προσκάλεσε στὸ Παρίσι ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, μητέρα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 13ου, καὶ τοῦ ἀνάθεσε τὴ διακόσμησι τῆς αἰθούσης τῶν Τιμῶν στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λουξεμβούργου.

Μέσα σὲ δυὸ χρόνια, ὁ Ροῦμπενς ἔκαμε εἰκοσιπέντε ἀλληγορικοὺς πίνακες, πραγματικὰ ἀριστουργήματα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἦλθε σὲ ρῆξι μὲ τὸν βασιλέα κι' ἀναγκάστηκε νὰ φύγη μὲ τὸν δευτερότοκο γυιό της Γάστωνα τῆς Ὀρλεάνης καὶ νὰ ζητήση καταφύγιο στὴν Αὐλὴ τῶν Βρυξελλῶν. Στὴν περίστασι δὲ αὐτὴ ἡ βασιλομήτωρ, ἐκτιμῶντας ἐξαιρετικὰ τὴ μεγαλοφυΐα καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ροῦμπενς, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἀναθέση μιὰ πολὺ ἐμπιστευτικὴ διπλωματικὴ ἀποστολή: Νὰ ζητήση δηλαδὴ τὴ μεσολάβησι τῆς ἐνφάντης Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας γιὰ τὸν διακανονισμὸ τῶν διαφορῶν της μὲ τὸν γυιό της. Ὁ Ροῦμπενς ἀνέλαβε πρόθυμα τὴν ἐντολὴ αὐτὴ κι' ἔδειξε τέτοια διπλωματικὴ φινέτσα, ὥστε μέσα σὲ λίγον καιρό, χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ξαναγύρισε στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

Ὁ ζωγράφος Ροῦμπενς.